

BỒ ĐỀ HẢI

Vạn Phật Thánh Thành

Số 26, Tháng 5-6, 1996

2001 Talmage Road, Talmage, CA 95481-0217

Đọc trong số này

- Khai Thị: Đời Người Như Giác Mộng--Hây Thức Tỉnh!
- Cẩm Nang Tu Đạo: Chương V-Việc Làm Ba-La-Mật
- Hư Vân Lão Hòa Thượng
Họa Truyện: 1. Cầu Tự Trước Đức Quán Âm
- Thiên Thất Khai Thị
- Ngữ Lục
- Khai Thị Nhân Ngày Lễ Tắm Phật
- Danh Từ Phật Học: Thành, Trụ, Hoại, Không
- Buddhist Terminology: Formation, Duration, Deterioration, Emptiness
- Lịch Trình Tháng 4-7/1996

Phát Hành

Dharma Realm Buddhist Assn.
Long Beach Sagely Monastery
3361 East Ocean Boulevard
Long Beach, CA 90803
Tel./ Fax. (562) 438-8902
E-mail: BoDeHai@aol.com
www.saigon.com/~fopusa/

Khai Thị

Đời Người Như Giác Mộng--Hây Thức Tỉnh!

HT Tuyên Hóa

Ở thế giới này con người lại buông bỏ cái chân thật để nắm giữ cái giả dối, do đó đời đời kiếp kiếp quay lưng với sự giác ngộ để hòa hợp với bụi trần, "túy sanh mộng tử." "Túy sanh" có nghĩa là lúc sống thì như kẻ say rượu, không biết mình từ đâu mà sanh về đây. "Mộng tử" có nghĩa là lúc chết thì như kẻ đang nằm mộng, không biết chết rồi mình sẽ về đâu. Ai ai cũng sống trong mộng, không biết bao giờ mới tỉnh được, nên nói rằng:

"Đời người như giấc mộng!"

Con người cứ lấy giả làm thật, ham danh ham lợi, lòng tham không bao giờ ngừng dứt.

Trong mộng, các vị thấy mình vừa được thăng quan, phát tài, có địa vị, có danh dự, lại vừa có vợ đẹp thiếp sinh, con cháu đầy nhà, vinh hoa phú quý hưởng thụ không hết. Giá như bấy giờ, cũng trong giấc mộng ấy, mà có người nói với các vị rằng: "Ông ơi! Đây là giả thôi, không phải thật đâu," thì chắc chắn các vị sẽ chẳng bao giờ tin. Chờ đến khi các

vị "tỉnh giấc mơ hoa" rồi, thì dù chẳng có ai nói cho biết đó là mộng, các vị cũng tự hiểu là mình vừa trải qua một giấc chiêm bao!

Đêm qua các vị nằm mộng thấy mình đậu Trạng nguyên, là Tế tướng, làm Hoàng đế, hoặc thành thần tiên, hạnh phúc vô cùng; sáng hôm nay tỉnh dậy mới vỡ lẽ: "Ôi! Thì ra tất cả chỉ là một 'giác mộng xuân!'"(1) Ở đó chính là sự tỉnh thức. Nếu không thức tỉnh, cứ cho mộng là thật, thì các vị sẽ tham luyến, không muốn buông bỏ, và sẽ chấp trước vào sự mê muội, chẳng bao giờ được giác ngộ!

Bây giờ chúng ta chính là đang "chiêm bao giữa ban ngày" và vẫn chưa thức tỉnh; do đó, chúng ta "đến" một cách hồ đồ, rồi "đi" cũng một cách hồ đồ. "Đến"--từ đâu đến? "Đi"--đi về đâu? Không biết! Hết cả một đời mà vẫn chưa thức tỉnh! Các vị hãy nghĩ xem, như vậy thì có ý nghĩa gì chứ? Có gì để mình phải lưu luyến? Có gì đáng cho mình không buông bỏ tất cả?

Chúng ta suốt đời bị "sợi dây" Tam Độc(2) và Ngũ Dục(3) trói chặt đến nỗi

ngay cả tự do chuyển hóa bản thân cũng không có, chứ đừng nói gì đến chuyện giải thoát! Do đó, chúng ta phát tâm xuất gia tu Đạo, dụng công ngồi Thiền, nỗ lực lay Phật... tức là tự cõi trời cho chính mình--cởi bỏ "sợi dây" Tam Độc và Ngũ Dục; và cuối cùng sẽ có một ngày chúng ta được hoàn toàn giải thoát. Lúc ấy, chúng ta sẽ thức tỉnh--quay đầu nhìn lại thì thấy những điều mình đã làm trong quá khứ đều hoàn toàn như ảo mộng, tất cả đều chẳng phải là chân lý. Khi đã thức tỉnh rồi thì chúng ta có thể thoát ra khỏi Tam Giới, được "sinh tử tự do," không còn bị hạn chế trong vòng sinh tử nữa--muốn sống thì sống, muốn chết thì chết. Cảnh giới này--tự do "đến" và "đi" theo ý mình--mới là chân chánh giải thoát; đó gọi là "đại mộng sơ tỉnh" vậy!

Thói thường, chúng ta cứ giữ chặt cái giả, quên mất cái thật. Cái gì là giả? Sự vui thú do Ngũ Dục mang lại là giả! Cái gì là thật? Sự an lạc trong Tứ Đức--thường, lạc, ngã, tịnh--của cõi Niết Bàn là thật! Song le, loài người rất quái lạ--mất cái thật thì không sợ, mà mất cái giả thì lại sợ hãi, hốt hoảng. Vì sao vậy? Bởi vì người đời ai cũng "nhận giặc làm con," bỏ gốc theo ngọn, lấy giả làm thật, chưa thức tỉnh; họ vẫn còn trong mộng, tham luyến cảnh giới của giấc chiêm bao.

Vì chúng ta "khởi hoặc, tạo nghiệp, thọ báo" (sinh lòng nghi hoặc, gây ra nghiệp ác, nhận lãnh quả báo), nên không tự làm chủ mình được--giống như hạt bụi bay lượn trong không trung--cứ tùy theo nghiệp lực mà luân chuyển trong sáu nẻo luân hồi; do đó nói rằng:

*Đã bắt phá danh lợi quan,
Khiêu bất xuất luân hồi khuyển*

Nghĩa là:

*Phá không được cửa danh lợi,
Nhảy không thoát vòng luân hồi.*

Đến khi nào các vị không còn bị cảnh giới danh lợi làm động tâm nữa, thì lúc ấy các vị mới thoát khỏi vòng luân hồi lục đạo!

-
- (1) "Giấc mộng xuân" tức là giấc mộng rất ngắn ngủi.
 (2) Tam Độc: tham, sân, si.
 (3) Ngũ Dục: tài, sắc, danh, thực, thù (tiền tài, sắc đẹp, danh vọng, ăn uống, ngủ nghỉ).

CẨM NANG TU ĐẠO

Chương V: Việc Làm Ba-La-Mật

Hòa Thượng Quảng Khâm

(tiếp theo)

2. Nhẫn Nại

- ❑ Việc niệm Phật phải được phối hợp với việc làm. Niệm Phật cho đến lúc tâm yên tĩnh, thì lúc ấy chính là tự tánh mình niệm, tức là nhất tâm rồi đó.

Khi làm việc, cũng cứ niệm Phật; mà kẻ khác thì không biết là mình đang niệm. Cứ chuyên tâm làm việc, đừng khởi vọng tưởng hay nghĩ ngợi gì khác, thì đó mới là nhất tâm, cũng là tâm Phật, hợp với Phật Đạo vậy. Chỉ khi có chánh niệm thì điều gì mình biểu hiện làm ra mới mang tánh cách từ bi; quan điểm mình có cũng tự nhiên là chín chắn, đúng đắn. Đây cũng là tâm Phật vậy.

3. Khéo Léo

- ❑ Hỏi: Sư-phụ nói rằng chúng con không nên chấp trước. Nhưng nếu không chấp trước, thì công việc làm sao làm tốt đẹp?

Đáp: "Không chấp trước vào công việc" không có nghĩa là chệnh mảng, lơ là, thiếu trách nhiệm, bê bối, cầu thả; cũng không phải là làm thực mạng, cầm đầu cầm cổ làm quá trốn; mà có nghĩa là *làm việc gì xong rồi thì coi như không có gì xảy ra cả*.

Khi lòng bạn còn để ý, còn quá ngại, lo nghĩ về công việc, không buông xả được; thì đó là *chấp trước*. Khi làm việc với thái độ không chấp trước, thì mới làm tốt đẹp. Hễ chấp trước, việc làm sẽ không tốt được; vì chấp trước thì thiếu trí huệ, mà làm việc cũng còn cần phải có Định-lực, cần phải có sự tập trung, chuyên chú nữa!

- ❑ Làm việc gì cũng cần dùng trí óc, suy tư cho thấu triệt; chứ không phải ai nói sao thì mình cứ y lời mà làm theo một cách cứng nhắc (câu nệ, không biết uyển chuyển vận dụng).

Cần phải có năng lực *phán đoán, biện biệt*; đừng như con chó ngu đốt, thấy người ta quăng cục đá, nó không biết quăng cái gì mà cũng chạy theo tha về!

- ❑ Làm gì cũng phải định kế hoạch trước; chớ có bê

bối, cầu thả, làm qua loa lấy lệ rồi thôi! Phải xử lý những công việc và những đồ đạc trong chùa thật thích đáng, viên mãn. Như trồng một khóm cây, nếu bạn không quyết định kịp thời để trồng cho đúng lúc, thì cây sẽ chết khô; lúc ấy, lỗi lầm là ở bạn.

- ❑ Bớt dùng trí óc--nhưng không có nghĩa là đừng suy nghĩ về công việc, mà có nghĩa là *việc gì tới tay, làm xong rồi thì thôi*. Đừng nên khởi tâm phân biệt (bàn bạc, khoe khoang, than vãn...), làm sanh ra đủ chuyện thị phi (tranh chấp, cãi cọ, lý luận...). Đối với công việc thì như vậy; đối với người khác thì cũng lại như thế!

(còn tiếp)

Hư Vân Lão Hòa Thượng Họa Truyện

Hòa Thượng Tuyên Hóa

1. Cầu Tự Trước Đức Quán Âm

Hòa Thượng Hu Vân vốn họ Tiêu. Tổ tiên của Ngài là người Lan Lăng và là hậu duệ của vua Lương Võ Đế. Gia tộc Ngài đã nhiều đời định cư ở đất Tương, tỉnh Hồ Nam. Thân phụ Ngài tên là Tiêu Ngọc Đường và thân mẫu thuộc dòng họ Nhan.

Đời nhà Thanh, năm Đạo Quang sơ niên (1821), thân phụ Ngài, vốn hàng khoa cử, được bổ nhiệm làm quan ở đất Mân(1). Bấy giờ, thân phụ Ngài tuổi đã ngoài 40 nhưng vẫn còn hiếm muộn. Song thân Ngài buồn phiền lắm, bèn đến ngôi cổ miếu Quán Âm Tự ở ngoại thành dâng hương, chí thành khẩn thiết khẩn vái cầu tự. Kệ rằng:

*Tích công thụ đức thực thiện nhân,
Kiền tâm cầu tự lễ Từ Tôn.
Vạn lự trường thanh duy đương niệm,
Nhất tâm bất loạn cả nhi ứng.*

Nghĩa là:

*Tích công lũy đức, tròng nhân lành,
Tâm thành cầu tự, lạy Từ Tôn.
Nghĩ suy lắng sạch, chỉ một lòng,
Chuyên tâm chẳng loạn, được cảm ứng.*

(còn tiếp)

Thiền Thất Khai Thị

Hòa Thượng Tuyên Hóa

Lúc nào cũng dụng công tu hành, đừng lãng phí một giây phút nào cả!

Không Trừ Vọng Tưởng Thì Chẳng Thể Khai Ngộ!

Mục đích tham Thiền là để khai mở trí huệ, cầu giải thoát. Chúng ta phải chuyên tâm trì chí tham cứu câu "Ai là kẻ niệm Phật?" Khi tham tới cực điểm, chúng ta sẽ quên bẵng tất cả mọi vọng tưởng--quên ăn uống, phục sức, ngủ nghỉ và thậm chí quên cả đại, tiểu tiện! Lúc bấy giờ, "gió thổi không lọt, mưa rơi không thấm," chúng ta chỉ miên mật tham chữ "Ai" mà thôi! Một niệm duy nhất này kiên cố như kim cương, không gì phá hoại nổi. Bấy giờ, chúng ta "trên không biết có trời, dưới không biết có đất, ở giữa không biết có người"--tức là đạt tới cảnh giới "không có người, không có mình, không có chúng sanh, không có thọ giả," và đó cũng là lúc chúng ta thể nghiệm được trạng thái "trong không có thân tâm, ngoài chẳng có thể giới"--mình cùng vũ trụ đã hợp thành một thể.

Xưa kia, nhiều bậc đại đức cao tăng đã có thể đạt tới trình độ "nhất niệm bất sanh" (không sanh vọng tưởng):

*Chung nhật thực phạn,
Vị thực nhất lập mễ.
Chung mật trang y,
vị trang nhất lữ sa.*

Nghĩa là:

*Tuy suốt ngày ăn cơm,
nhưng chưa hề ăn một hạt gạo.
Tuy suốt ngày mặc áo,
song chưa hề mặc một sợi tơ.*

Khi đạt tới cảnh giới "vô nhân, vô ngã" rồi thì là gì có thì giờ để khởi vọng tưởng nữa chứ? Họ cho rằng lãng phí một phút cũng có thể làm vuột mất cơ hội khai ngộ, do đó họ chuyên tâm tham cứu câu "Ai là kẻ niệm Phật?" Chưa tìm ra được chữ "Ai" thì họ chưa chịu nghỉ ngơi. Tìm chữ "Ai" là phương pháp khống chế vọng tưởng tốt nhất.

Tại Chùa Cao Môn ở Dương Châu (Trung Quốc) có một vị sư tên là Diệu Độ. Khi Thầy tham Thiền tới trình độ "đi mà không biết là mình đang đi, đứng mà không biết là mình đang đứng, ngồi mà không biết là mình đang ngồi, nằm mà không biết là mình đang nằm," thì cái gì cũng chẳng nghĩ tới, chỉ chú tâm vào câu "Ai là kẻ niệm Phật?" mà thôi. Có một hôm, Thầy muốn tiểu tiện, nhưng vì chuyên tâm tham cứu chữ "Ai" quá miên mật nên Thầy vào lộn Thiền Vương Điện và làm tướng phía

trước bệ Đức Bồ Tát Vi Đà là cầu tiêu! Ngay lúc sắp tiểu tiện, Thầy chợt ngẩng đầu lên và thấy Bồ Tát Vi Đà đang nhìn mình trừng trừng, tay thì giơ cao cây bảo chử, khiến Thầy sợ hãi đến tỉnh táo cả người! Biết là mình đã đến lộn chỗ, Thầy vội vã sụp lạy Bồ Tát Vi Đà, sám hối tội lỗi, cầu xin Bồ Tát tha thứ.

Vì sao có thể có chuyện như vậy? Là vì Thiền Sư Diệu Độ chuyên tâm dụng công, một lòng một dạ tham cứu chữ "Ai," hoàn toàn chẳng để ý đến những việc khác, nên Thầy mới làm tướng Thiền Vương Điện là nhà vệ sinh!

Có người nghĩ vớ vẩn rằng: "Tôi cũng bắt chước Thiền Sư Diệu Độ, tôi sẽ lên đài Quán Âm thay vì dùng nhà vệ sinh!" Nếu các vị cố ý làm như vậy thì các vị cách xa Đạo mười vạn tám ngàn dặm rồi! Các vị nên biết rằng Thiền Sư Diệu Độ chẳng bắt chước ai cả, Thầy chỉ nhất tâm tham cứu câu "Ai là kẻ niệm Phật?", tinh thần tập trung vào một vấn đề, do đó mới xảy ra cố sự như vậy. Nếu các vị cố ý bắt chước đi sai đường thì thật là sai lầm vô cùng; cho nên, ngay cả ý tưởng muốn bắt chước này các vị cũng chớ nên có! Phải nhớ rằng:

"Sai một ly, đi một dặm."

Nhiều người ở trong Thiền Đường song chẳng chịu dụng công, cứ ngồi nghĩ ngợi lãng nhãng: "Sao chưa có ai đánh khánh vậy? Mau mau khai tịnh để mình đuổi chân đuổi tay, vươn vai uốn lưng cho đỡ mỏi đi chứ!" Hoặc có người thì vọng tưởng tới chuyện ăn uống: "Vẫn chưa tới giờ ăn sao? Đói bụng chịu hết nổi rồi!" Có người thậm chí tính toán: "Đã mười hai ngày rồi, như vậy là còn chín ngày nữa thì công đức mới viên mãn. Mau mau hết cho rồi để mình khỏi phải bị hành tội nữa!" Người ta tham gia Thiền Thất thì mong thời gian càng dài càng tốt để được có thêm cơ hội khai ngộ; còn những người này ngồi trên Thiền sàng mà cứ như ngồi trên bàn chông, lúc nào cũng thấy bút rút xồn xang--nếu không đòi chân thì lại vươn vai--không ngồi yên được. Người ta thì nhập Định, còn họ thì nhập "phi phi", vọng tưởng lãng nhãng không ngớt. Nếu đã như vậy thì việc gì họ phải tham gia Thiền Thất? Họ cứ làm bộ làm tịch ra vẻ tu hạnh để làm gì chứ? Chi bằng đừng tới tham gia để khỏi phải tự chuốc lấy đau khổ cho rồi!

Song, các vị nên biết rằng muốn chấm dứt sanh tử thì phải đem hai chữ "sanh tử" treo ngang mày để hể mở mắt là thấy vấn đề sanh tử, nhắm mắt cũng không quên

chuyện tử sanh. Lúc nào cũng phải dụng công tu hành thì mới có thể chấm dứt được sanh tử. Nếu tại Thiên Đường mà các vị không luôn luôn nghĩ đến việc chấm dứt sanh tử, trái lại lúc nào cũng nghĩ ngợi lãng nhãng, cứ lo vọng tưởng của mình chưa đủ nhiều, thì thật là đáng thương biết bao!

Người dụng công tu Đạo thì không được khởi vọng tưởng dù chỉ trong một giây. Có câu rằng:

*Đại sự vị minh, như táng khảo tử.
(Viện lớn chưa rõ, như đưa đám cha mẹ.)*

Khi chúng ta chưa hiểu được "sanh tử đại sự" thì cũng đáng buồn lắm, bị ai như cha mẹ qua đời vậy. Do đó, lúc tham Thiên thì phải luôn luôn dụng công tu hành, chớ lãng phí một giây một phút và cũng chớ buông lụng. Dụng công tới lúc "lô hỏa thuần thanh," công phu chín muồi, thì tự nhiên sẽ có cảm ứng. Khi có cảm ứng thì công phu mới tương ứng. Cho dù đã khai ngộ rồi, cũng vẫn phải không ngừng cố gắng tiến tới trước; đừng lùi biếng, đừng tự giam hãm mình nơi "hóa thành," đừng cho rằng tới đây là hết rồi không muốn tiến thêm nữa. Những ý tưởng như vậy chính là các hòn đá cản trở sự tu hành.

Biết rõ ràng là vọng tưởng không làm ta khai ngộ, vậy thì tại sao vẫn cứ khởi vọng tưởng chứ? Biết rõ ràng đó là vọng tưởng mà tại sao không quét sạch chúng đi? Đây chính là khuyết điểm của đa số người đời--biết rõ mà vẫn cố ý vi phạm. Nói rõ ra tức là các vị vẫn "không thể nhìn thủng, chẳng thể buông bỏ," còn chấp trước cái này, câu nệ cái nọ, chấp nam chấp nữ, kết quả là lãng phí hết thời giờ quý báu!

Thời gian đả Thiên Thất là quý giá nhất bởi vì không dễ gì mà gặp được cơ duyên tốt đẹp như thế. Trong thời gian này, các vị hãy ném hết mọi vọng tưởng lên chín tầng mây để cho lòng được thanh tịnh, chuyên chú vào câu "Ai là kẻ niệm Phật? Đừng xao lãng. Mọi người hãy nỗ lực tham Thiên! Tham! Tham! Tham!

Ngũ Lục

Hòa Thượng Tuyên Hóa

(tiếp theo)

5. Nhân Quả, Sám Hối & Chuyển Hóa

- ◆ *"Không thể cầm nắm được nghiệp."* Chúng ta bị nghiệp dẫn dắt nên sanh ra ở thế gian này để chịu theo nghiệp báo đời tiền kiếp của mình. Trong quá khứ chúng ta tạo nghiệp không đồng, nên hôm nay thọ nhận những quả báo khác biệt. Nên nói: *"Lưới nghiệp bủa vây chẳng chịt."*
- ◆ Tiếng Hán, chữ "nhục" (, nghĩa là *thịt*) gồm có *một kẻ bị ăn và một kẻ đang ăn*. Kẻ đang ăn thì ở phía ngoài và vẫn còn là người. *Kẻ bị ăn* thì đã biến thành loài vật. *Kẻ đang ăn và kẻ bị ăn* có liên hệ kết oán thù với nhau, không thể hóa giải được; họ cứ đời đời kiếp kiếp giết hại lẫn nhau.
- ◆ Nếu thực sự muốn giải độc cho thế giới thì mọi người phải ăn chay, chớ nên ăn thịt.
- ◆ Người xưa nói: *"Người quân tử tự tạo mạng."* Những người đạo đức, chánh nhân quân tử, có thể cải đổi vận mạng của họ, vượt ra ngoài vòng số mạng.

Tại sao có sự không tốt lành? Chỉ vì tâm không tốt lành. Trồng nhân ác thì đương nhiên phải gặt quả báo xấu ác. Nếu có thể sửa tánh ác, làm việc thiện, thì điểm lành sẽ đến và điểm ác sẽ xa dần.
- ◆ Thối xấu khó mà bỏ được; song, nếu bỏ được thì là người thật có Định Lực.
- ◆ *"Kẻ thấy lỗi của ta là Thầy ta."* Người nói ra lỗi của chúng ta tức là bậc Thiện Tri Thức của chúng ta; vì thế, phải nên cảm ơn, chớ sanh tâm oán thù.
- ◆ Tâm cung kính có thể biến cải tánh cương cường thành tánh dịu dàng, hiền từ.

"Lễ Phật" tức là *lễ tự tánh Phật*--lễ bái ông Phật trong tự tánh của mình. Tương lai thành Phật tức là tự tánh mình thành Phật.
- ◆ Tại sao chúng ta có *ngiệp ma*? Vì trong đời quá khứ chúng ta không chịu nghe lời dạy bảo, khuyên răn của chư vị Thiện Tri Thức, cứ mãi chạy theo vọng tưởng, tạo nên nghiệp ác, thế nên đời này

thường bị *ngiệp ma* ràng buộc, mọi việc đều không vừa ý, mãn nguyện.

6. Giáo Dục

- ◆ Hiện tại, người người đi học chỉ vì danh lợi. Cách phát âm hai chữ *minh lý* ( ) và *danh lợi* ( ) trong tiếng Trung Hoa gần giống nhau, nhưng ý nghĩa thì lại khác nhau đến mười vạn tám ngàn dặm!
- ◆ Trẻ em như cây non đang lớn--chạc cây mọc ra um tùm, cần phải được cắt tỉa thì tương lai mới trở thành vật liệu hữu ích được.
- ◆ Các bạn trẻ! Các bạn có biết căn bản làm người là gì không? Đó là tá đức tánh *hiếu, đễ, trung, tín, lễ, nghĩa, liêm, sỉ*.
- ◆ Tại sao hiện nay trên thế giới đầy dẫy những tội lỗi do thanh thiếu niên gây ra? Vì những người làm cha mẹ chỉ sanh con chứ không chăm sóc, dạy dỗ!
- ◆ *Tâm tham* của chúng ta là cái hố không đáy--cao hơn trời, dày hơn đất, sâu hơn biển cả, mãi mãi không thể lấp đầy.
- ◆ Người không đạo đức thật là kẻ nghèo hèn.
- ◆ Nếu có người cầu Pháp nơi tôi, tôi sẽ bảo người ấy rằng phải nên ăn ít, mặc ít, ngủ ít một chút; vì:

*"Mặc ít thì tăng phước,
Ăn ít thì tăng thọ,
Ngủ ít thì tăng lộc."*
- ◆ Con người sống không phải vì miếng ăn, mà sống để làm lợi ích cho xã hội, ban phước đức cho nhân dân, hỗ trợ cho thế giới. Người người phải: *"Thay Trời đem lòng từ bi giáo hóa chúng sanh. Một lòng trung thành vì nước, cứu dân."*
- ◆ Đời tôi, không khi nào bận rộn vì mình, không bao giờ để ý tới bọc thịt thối này.
- ◆ Tại sao thế giới càng ngày càng băng hoại? Vì ai ai cũng tranh--tranh danh, tranh lợi, tranh quyền, tranh địa vị, và nghiêm trọng nhất là tranh sắc dục.
- ◆ Tôi muốn xin một món quà lớn nhất của quý vị. Đó

là tánh nóng giận, si mê, những phiền não và lòng sân hận của quý vị.

- ✦ "Thiên tai" không phải là thiên nhiên gây tai nạn hay thiên nhiên gặp tai nạn, mà chính là tai họa nhân loại chúng ta phải chịu. Tai họa của con người là do chúng ta tự tạo ra rồi tự chuốc lấy.
- ✦ Muốn phát triển Phật Giáo, chúng ta phải bắt đầu từ đâu? Theo ý tôi, muốn phát triển Phật Giáo, trước nhất phải bắt đầu từ nền giáo dục.
- ✦ Nếu bắt đầu với giáo dục thì trẻ em sẽ hiểu rõ Phật Giáo; đến khi lớn lên thì tự nhiên các em sẽ làm cho Phật Giáo phát triển rộng lớn.
- ✦ Làm việc ma tức là ma. Làm việc người tức là người. Làm việc Phật tức là Phật.

7. Đạo Phật & Phật Pháp

- ✦ Tông chỉ của Phật Giáo là "*mọi người ai cũng có thể thành Phật.*"

Chúng sanh trong hiện tại là cha mẹ của chúng ta thuở quá khứ, là chư Phật trong tương lai. Nếu đối với chúng sanh mà khởi tâm sân hận tức là sân hận với cha mẹ và chư Phật, trở thành người con ngỗ nghịch bất hiếu.
- ✦ Tôi gọi đạo Phật là *đạo của chúng sanh*, vì ai ai cũng không chạy ra khỏi hư không, Pháp Giới, ai ai cũng là chúng sanh. Thế nên đạo Phật là đạo học của tất cả chúng sanh.
- ✦ Tôi cũng gọi đạo Phật là *đạo của con người*, vì mọi người đều có tư cách thành Phật. Chỉ cần chuyên nhất tu hành thì cuối cùng chắc chắn ai ai cũng sẽ thành Phật.
- ✦ Tôi lại gọi đạo Phật là *đạo của tâm*, vì mọi người đều có tâm. Tu hành tức là dẹp trừ vọng tâm và lưu giữ chân tâm--có vọng tâm là phạm phước, có chân tâm là Phật.
- ✦ Dâm dục là nguồn gốc của sanh tử. Nếu không đoạn dâm dục thì muốn sanh lên trời cũng không được, huống hồ là muốn chứng Đạo Bồ Đề vô thượng? Vì vậy, nếu muốn tu phép Thiên Định Tam Ma Đề, muốn vượt khỏi biển sanh tử khổ đau, thì trước hết phải vượt qua cửa ái này.
- ✦ Muốn phát tâm Bồ Đề, nhất định phải nghe và học Phật Pháp cho nhiều. Khi hiểu rõ Phật Pháp rồi thì tự nhiên sẽ phát tâm Bồ Đề.
- ✦ Đạo Phật bao trùm khắp hư không, Pháp Giới. Tất

cả chúng sanh đều đầy đủ Phật tánh, đều có thể thành Phật.

Hiện tại nếu chư vị chưa tin tưởng Phật Pháp thì tương lai sẽ tin tưởng. Nếu tương lai vẫn chưa tin tưởng Phật Pháp thì kiếp sau sẽ tin tưởng Phật Pháp mà chắc chắn sẽ thành Phật nữa.

- ✦ *Chú Thủ-Lãng-Nghiêm* là vua trong các Chú, cũng là bài chú dài nhất. Bài chú này rất quan trọng đối với sự thịnh suy của Phật Giáo. Trên thế giới, nếu còn người trì tụng *Chú Thủ-Lãng-Nghiêm* thì Chánh Pháp sẽ còn tồn tại. Nếu không còn người nào trì tụng *Chú Thủ-Lãng-Nghiêm* thì sẽ không còn Chánh Pháp.

Chú Thủ-Lãng-Nghiêm là thần chú do hóa thân của Như-Lai từ ánh quang minh trên đánh Đức Phật tuyên thuyết--thế nên diệu dụng không thể nghĩ bàn, mỗi chữ đều hàm chứa biết bao diệu dụng thâm sâu.

- ✦ Thời Mạt Pháp, tất cả thiên ma ngoại đạo, ly, my, vọng, lường, yêu quái núi sông, v.v... sợ nhất là *Chú Thủ-Lãng-Nghiêm*. *Chú Thủ-Lãng-Nghiêm* là thần chú "phá tà hiển chánh."
- ✦ Thời Chánh Pháp, người người đều muốn tu hành. Trong thời Mạt Pháp, ai ai cũng đều không tu hành. Nếu mọi người đều tu hành thì Mạt Pháp biến thành Chánh Pháp.
- ✦ "Phật Pháp" là gì? Nói vắn tắt, *Phật Pháp là chìa khóa*. Hiện tại giảng Kinh, tức là giảng về "chiếc chìa khóa" này. Hiện tại thuyết Pháp, tức là thuyết về "chiếc chìa khóa" này. Đây là "chìa khóa" trí huệ mở tung "ống khóa" vô minh.
- ✦ Phật Pháp vẫn còn tại thế gian. Nếu chúng ta có thể đồng mãnh vượt ra khỏi dòng thác điên đảo, phát tâm Bồ Đề rộng lớn, chí thành khẩn thiết mà tu trì Phật Pháp, thì vẫn còn có cơ hội vượt thoát ra khỏi thế giới Ta-Bà. Bằng ngược lại, chúng ta cứ xoay chuyển trong sáu đường không ngưng nghỉ, vĩnh viễn không thể thoát khỏi khổ nạn trong cõi này.

(còn tiếp)

Khai Thị Nhân Ngày Lễ Tắm Phật

Hòa Thượng Tuyên Hóa

Giữa Tiểu Thừa Nam Tông và Đại Thừa Bắc Tông có sự bất đồng về ngày đản sanh của Đức Phật. Tuy nhiên, bất luận ngày nào, chỉ cần mọi người thành kính tưởng nhớ, trang nghiêm lễ bái, thì ngày đó chính là ngày Đức Phật đản sanh. Bởi lẽ "pháp vô định pháp," cho nên dẫu có nghiên cứu riêng về một vấn đề này đến bạc cả tóc, lòa cả mắt, cũng vẫn không tìm ra được một đáp án đúng đắn, chỉ lãng phí thì giờ quý báu--mà như thế thì đáng tiếc biết bao!

Theo đạo Phật, mỗi người nói chung đều có chỗ chấp trước, câu nệ--người thì chấp trước Phật Giáo Ấn Độ, kẻ thì chấp trước Phật Giáo Tích Lan, Phật Giáo Trung Hoa hoặc Phật Giáo Nhật Bản, v.v... Chính sự chấp trước và quan điểm bất đồng đã khiến cho Phật Giáo trở thành có giới hạn, có ranh giới, và gây nên sự chia rẽ trong Phật Giáo.

Thật ra, Phật Giáo vốn vô lượng vô biên, không hề có một phạm vi nhất định. Do đó, tôi trước sau vẫn chủ trương là không nên vạch ranh giới cho Phật Giáo, mà trái lại, tất cả phải đoàn kết nhất trí, "thế giới một nhà" mới đúng! Tôi vẫn thường nói: "*Phật Giáo mà tôi giảng thì không phải là Phật Giáo Ấn Độ, cũng chẳng là Phật Giáo Trung Hoa, mà chính là thứ Phật Giáo 'tận hư không biến Pháp Giới'!*" Nói rõ hơn thì không có thứ Phật Giáo có quốc tịch, không có thứ Phật Giáo có chủng tộc, và cũng không có thứ Phật Giáo phân chia nhân ngã, mình người! Không phải chỉ có kẻ tín ngưỡng Phật Giáo mới là đệ tử Phật, mà ngay cả đệ tử Phật, mà ngay cả những người không tín ngưỡng Phật Giáo cũng là đệ tử của Phật! Vì sao? Là vì Đức Phật Thích Ca Mâu Ni từng dạy rằng:

*"Nhất thiết chúng sanh,
Giai hữu Phật tánh,
Giai kham tác Phật!"*

Nghĩa là:

*"Tất cả chúng sanh,
Đều có Phật tánh,
Đều sẽ thành Phật!"*

Điều này chứng tỏ rằng người tin Phật là chúng sanh, mà người không tin Phật cũng là chúng sanh!

Có người nói: "Tôi không phải là chúng sanh!" Thế thì, thử hỏi: "Bạn không phải là chúng sanh; vậy thì bạn là gì?"

Có người lại cả quyết: "Tôi tên là Thiên (trời), vậy thì tôi là trời!" Bạn nên biết rằng: "Trời" cũng là một chúng sanh!

Cũng có người nói rằng: "Tôi tên là Địa (đất), vậy thì tôi là đất!" Bạn nên nhớ rằng: "Đất" cũng là chúng sanh và cũng không vượt ra ngoài vòng chúng sanh!

Tận cõi hư không và khắp cả Pháp Giới đều là nơi cư ngụ của chúng sanh. Trong mười Pháp Giới, chỉ có Phật Pháp Giới là vượt ra ngoài vòng chúng sanh; kỳ dư, chín Pháp Giới còn lại (Bồ Tát, Duyên Giác, Thanh Văn, Trời, Người, A Tu La, Súc Sanh, Ngạ Quỷ, Địa Ngục) đều thuộc trong vòng chúng sanh, nên đều được gọi là "chúng sanh."

Chúng ta đều là chúng sanh, thế thì, nếu tôi xem những kẻ không tin theo đạo Phật cũng thuộc về Phật Giáo thì có gì là không công bằng chứ? Đây chính là tánh cách "toàn thể đại dụng" của Phật Giáo. Đức Phật dạy rằng:

*"Nhất thiết chúng sanh,
Giai khả thành Phật!"*

Nghĩa là:

*"Tất cả chúng sanh,
Đều có thể thành Phật!"*

Dù quý vị có tin theo Phật Giáo hay không, trong tương lai tất cả quý vị đều sẽ thành Phật! Vì sao? Vì quý vị chạy không khỏi cái vòng chúng sanh. Người nào hiện tại không tin Phật, thì tương lai sẽ tin Phật; đời này không tin Phật, thì đời sau có thể tin Phật--nói tóm lại là mọi người rồi sẽ tin Phật, do đó mà tất cả chúng sanh đều được xem như đệ tử của Phật.

Hiện nay có tôn giáo không giảng đạo lý, cứ quả quyết rằng: "Chỉ có một vị Thần 'độc nhất vô nhị' có thể làm chủ thế giới, sáng tạo thế giới, khống chế vũ trụ mà thôi. Con người thì không có tư cách làm Thần, mà chỉ có thể làm nô lệ cho Thần, chịu sự chi phối của Thần!" Thứ lý luận này rất tương phản với tông chỉ của Phật Giáo.

Theo tông chỉ của Phật Giáo thì ai ai cũng có thể thành Phật được cả. Các chúng sanh đời hiện tại chính là cha mẹ của chúng ta trong đời quá khứ và là những vị Phật trong tương lai. Nếu chúng ta sanh lòng sân hận đối với

chúng sanh thì cũng như sân hận cha mẹ mình và chư Phật; và như thế tức là chúng ta trở thành những kẻ bất hiếu, đại nghịch! Do vậy, đối với chúng sanh thì chúng ta cần phải từ bi, kính trọng. Giữa người với người thì nên đối đãi một cách chân thành và sẵn sàng giúp đỡ lẫn nhau; chứ đừng chường ngại, đố kỵ nhau. Đó là điểm vĩ đại nhất của Phật Giáo.

Hôm nay quý vị đến Vạn Phật Thánh Thành tham gia Lễ Tắm Phật--không cần biết quý vị có tin Phật hay không, có tắm Phật hay không--thì tôi xem quý vị như đệ tử của Phật! Người tín ngưỡng Thiên Chúa tôi cũng kể như đệ tử của Phật, người tín ngưỡng Giê-su tôi cũng coi là đệ tử của Phật. Ngay cả những người tín ngưỡng Do Thái Giáo, hoặc Hồi Giáo, v.v..., tôi cũng đều xem họ như đệ tử của Phật; tuyệt đối không xem quý vị là người ở ngoài Phật Giáo. Tất cả mọi người đều là một nhà, cùng chung một gia đình, không phân biệt người này kẻ nọ. Quý vị xem, Phật Giáo hoàn toàn không có tư tưởng bài xích tôn giáo khác--thật là vĩ đại biết bao!

Danh Từ Phật Học Thành, Trụ, Hoại, Không

Hòa Thượng Tuyên Hóa giảng thuật

Trong vũ trụ có vô lượng, vô biên thế giới. Mỗi thế giới đều trải qua bốn giai đoạn là Thành, Trụ, Hoại và Không--bốn giai đoạn này hình thành một đại kiếp. "Kiếp" là quãng thời gian lâu xa vô lượng, vô biên. Mỗi giai đoạn Thành, Trụ, Hoại và Không này xảy ra trong hai mươi tiểu kiếp--cứ hai mươi tiểu kiếp là một trung kiếp, và bốn trung kiếp là một đại kiếp.

Tình trạng của mỗi thế giới vốn không đồng nhất--khi thế giới này ở giai đoạn Thành thì có thể thế giới kia đang ở vào giai đoạn Trụ, và thế giới nọ đang trong giai đoạn Hoại hoặc Không. Về tình trạng của thế giới mà chúng ta hiện đang sống này thì chúng ta còn chưa hoàn toàn biết rõ, huống hồ là của các thế giới khác!

Đời người có bốn giai đoạn là Sanh, Lão, Bệnh và Tử. Thời kỳ trước hai mươi tuổi của con người là tượng trưng cho Thành Kiếp--giai đoạn phát triển của tri thức. Quãng thời gian từ hai mươi đến sáu mươi tuổi là tượng trưng cho Hoại Kiếp--giai đoạn già nua và bệnh hoạn; và từ sáu mươi đến tám mươi tuổi là tượng trưng cho Không Kiếp--giai đoạn tử vong, chết chóc.

Nói một cách tổng quát, thân thể con người chúng ta cũng giống như một vũ trụ thu nhỏ vậy. Nếu hiểu được đạo lý này thì chúng ta sẽ không còn chấp trước, quyền luyến cái "túi da" thói tha này, và có thể thật sự trở nên "vô ngã" được! Bấy giờ, thiên hạ sẽ thái bình, mọi rắc rối sẽ không còn nữa!

Như vậy, sự vật thì có bốn giai đoạn là Sanh, Trụ, Dị và Diệt--chúng do nhân duyên mà sanh ra, rồi vì nhân duyên mà diệt mất. Sau khi được hình thành, sự vật sẽ tồn tại trong một thời gian và rồi sẽ biến dần như những phản ứng do tác dụng hóa học vậy; và sau đó sẽ từ từ hủy diệt, mất đi. Đây là một hiện tượng tất nhiên, mà cũng là sự vô thường--một thứ định luật tự nhiên vậy!

Số người có thể thực sự thấu triệt được đạo lý trên và có thể theo đó mà chân chánh tu hành thì chẳng có bao nhiêu. Phần lớn người đời chúng ta, từ khi sanh ra cho tới lúc chết đi đều không hiểu rõ những gì mình đang làm--cứ để mặc cho cuộc đời trôi qua trong sự hồ đồ, mê muội! Vì thế, chúng ta cần phải tìm kiếm một con đường sáng sủa--biết được mình từ đâu đến và rồi sẽ đi về đâu thì chúng ta sẽ không còn hồ đồ, mê muội nữa!

Buddhist Terminology Formation, Duration, Deterioration, Emptiness

Lectured by the Venerable Master Hsuan Hua

There are boundless, limitless worlds in the universe. Every world goes through four phases: Formation, Duration, Deterioration, and Emptiness. These four phases make a great eon. An eon is an immense amount of time. The phases of Formation, Duration, Deterioration, and Emptiness last twenty small eons each--twenty small eons make a medium eon, and four medium eons make a great eon.

Each world is different. When this world is in the phase of Formation, another one is perhaps in the phase of Duration, while another one is either in the phase of Deterioration or the phase of Emptiness. We are not even able to understand the world we live in completely, how much less can we understand other worlds.

Human beings have four processes: Birth, Old Age, Sickness, and Death. In a human lifespan, the period before twenty years of age represents the phase of Formation, a period of growing and acquiring knowledge. The interval from twenty to forty years of age represents the phase of Duration, the period of developing a career. The time from forty to sixty years of age represents the phase of Deterioration, a period of sickness and aging. The interval from sixty to eighty years of age represents the phase of Emptiness, a period of death.

Generally speaking, our body is a small universe. If we understood this principle, we wouldn't be attached to this stinking skin-bag, and we could really be without a self. The world would be at peace and there would be no problems at all.

Thus, things have four stages: Coming into Being, Dwelling, Change, and Cessation. They come into being from causes and conditions, and they cease with causes and conditions. After things come into being, they dwell for a while, and then they gradually change, as if in a chemical reaction, and gradually vanish. These are inevitable phenomena. They are impermanent, a kind of natural law.

As to the above-mentioned principle, there are few people who understand it and know how to cultivate according to it. Most of us are not clear from birth until death about what we have been doing, and just fool around our whole life long. We must search for a bright path so we can understand where we came from and where we're going. Then we won't be so confused.

**Lịch Trình Các Dịp Lễ, Phật Thất & Thiên Thất Tại Vạn Phật
Thánh Thành Tháng 4-7/1996**

Tháng	Ngày	Pháp Hội
4-5	28/4-22/5	Vạn Phật Bảo Sám
5	03	Sinh Nhật Hòa Thượng Tuyên Hóa
	19	Lễ Phật Đản
6	07-27	Khóa Tụng Kinh Hoa Nghiêm
	25	Kỷ Niệm Ngày Niết Bàn Của Hòa Thượng Tuyên Hóa (mùng 10 tháng 5 âm lịch)
7	04	Pháp Hội Tiêu Tai, Hộ Quốc
	06	Kỷ Niệm 20 Năm Thành Lập Vạn Phật Thánh Thành
	28	Lễ Kỷ Niệm Ngày Bồ Tát Quán Thế Âm Thành Đạo
7-8	28/7-03/8	Quán Âm Thất